

DAGBOK: EN BIBLIOTEKARIES VARDAG

TISDAG Vad har demokrati med bibliotek att göra?

Vissa låntagare går mig på nerverna. En tjej är alltid upprörd över något. Här om dagen kom hon in och ville ha hjälp med att kopiera upp lappar om att hennes katt var försvunnen. Det hade väl bara varit att kopiera. Men inte för henne. Hon skulle prata med mig om sin försvunna katt. Långe. Jag fick sitta där och låtsas att jag tyckte synd om henne. Senaste tiden har hon sökt mitt medlidande så mycket att det har gett mig svåra migränattacker. Jag tror inte ens på att den där katten finns. Det tror inte mina kollegor heller. Hon har nog hittat på alltsammans för att få lite uppmärksamhet. Tragiskt bara att hon måste vända sig till mig, en som hatar henne. Jag har börjat meditera för att förhållandet till den där människan skall bli bättre. Ibland efter en bra session kan det kännas som vi fått ett bra förhållande. Peace inuti liksom. Men det håller aldrig särskilt länge. Funderar på om KBT är rätt metod. I morgon skall jag fråga min chef ifall jobbet kan betala detta, det är ju arbetsrelaterat.

När jag träffar idioter så brukar jag ofta lägga märke till att deras snäva världsbild gör att de bestämt sig för att se. Det är inget nytt som kan trilla ner i hjärnan. Som den där sverigedemokraten som söp bort sin väska och sen trillade ur rullstolen, för att sedan få hjälp upp av två män med utländsk bakgrund. Han såg inte att han fick hjälp eftersom hade en färdig bild av vad inte bara de här männen utan också alla utländska män var för något. Så är det ibland för mig när jag pratar med exempelvis folk i kommunen. De har bestämt sig för vad jag ska säga, tänka, tycka, så det spelar liksom ingen roll vad jag säger. De lider av ett slags intellektuellt komplex gissar jag, som kan vara oerhört tröttsamt.

Så kan det vara när man jobbar i något som heter Kultur och Fritid. Där fritidsdelen använder sig av ett slags maktspråk eftersom de skall kunna få hur mycket pengar som helt. Samtidigt som deras kostsamma verksamhet är hur könsce- menterande som helst, där det är de brötiga killarna som får ta plats och tjejerna hänvisas till sminkkvällar två gånger om året. De kommer undan med vad som helst på grund av en ointellektuell analys om att det är så fint att jobba med ungdomar.

Samtidigt är det lite likadant när jag träffar kattkvinnan. Jag har bestämt mig för att när hon öppnar munnen så kommer hon att säga något dumt. Jag går inte heller och gömmer mig för henne, utan

söker nästan upp henne, eftersom jag har dåligt samvete för att jag är så illvilligt inställd. Varje gång tänker jag att jag ska klara det den här gången. Men varje möte innebär en mental kollaps.

ONSDAG When your strange

Chefen var på besök. Jag tog upp frågan om KBT för att få ett bättre förhållande till Kattkvinnan. Jag trodde inte att det skulle gå, men ville ändå ta upp det för att visa vilka knepiga grejer man kan drabbas av. Kommunen har tydligen något avtal till ett ställe dit man kan ringa för att få stödsamtal. Jag får prova det samt låna någon bok om att sätta gränser.

Julie Newmar Catwoman 1966 (Wikicommons)

På mötet idag berättade vår kollega Sven att han varit i kontakt med demokratisamordnaren i kommunen. Demokratisamordnaren som sökt jobbet bland många sökande och som tidigare jobbat i annan kommun. Sven ville ha till ett samarbete. Men demokratisamordnaren fattade inte vad bibliotek hade med demokrati att göra. Sven försökte förklara ett par gånger och sen sa demokratisamordnaren att han ville ha ett mejl för att han fattad inte riktigt.

Väldigt konstigt, men helt sant. Sven fick berätta detta några gånger för att vi skulle höra att vi hört rätt. Chefen satt och skruvade på sig. Det är väl svårt för henne att stå för allt dumt som kommunen står för. Men det är väl ingen som tvingar henne egentligen. Yttrandefriheten är stor för en anställd inom det offentliga, men det är liksom något man försöker mörka nu förtiden.

Jag tillhör en grupp bibliotekarier som skrivit ett brev till chefsgruppen på biblioteken här i stan. Vi klagade på saker som inte fungerade. Resultatet av det brevet blev att cheferna beslutade att begränsa vår mötesfrihet eftersom de tycker vi pratar om fel saker på våra möten. Så när det kommer till kritan var det kanske inte så konstigt att den där demokratisamordnaren inte förstod vad bibliotek hade med demokrati att göra.

TORSDAG Grisar ska inte ha roligt

Julfesten närmar sig. Det är påskostat och vi kommer att vara på ett fint hotell med ett julbord med säkert trettio sorters sill. Vegetarianerna brukar få två tallrikar med sallad. Festen är för hela förvaltningen, men det är alldeles för stort och högljutt, och vi sitter ändå bara med oss själva. Fritidsfolket brukar vara fulla redan när de kommer och bibliotekarierna brukar sitta och skämmas över fritidsfolkets dåliga kunskap om etikettreglerna. Jag förstår inte detta med att skämmas över att folk är högljudda och har roligt. Jag tänker på när Emil lekte med Grisenknoen och pappan ifrågasatte detta med orden "Roligt och roligt, grisar ska inte ha roligt. Det är som att vår kår omger sig med regler för hur man kan få ha roligt och då blir det ju fan aldrig roligt. Humorn är ju tvärtom det överraskande. Jag undrar om det har med klass att göra. Snuskigt rika verkar aldrig ha några onödiga gränser för hur man får ha roligt.

Allt handlar förstås om vilken plats man har i samhället. Ifall man känner sig säker. Tyvärr så är enda sättet att bli säker att ta plats. Något som inte är tillåtet, i alla fall inte i vår kommun. Det är väl därför vi fick vår mötesfrihet begränsade. Systemet är uppbyggt på att vi ska hålla oss själva tillbaka och gör vi inte det så blir cheferna rädda för vad som skulle kunna hända. I stället för att se det som början på en revolution, en möjlighet för biblioteken att få en bättre plats.

Lovely Laura